

STRASNE ZVERINSKE ZADEYE

1. KNJIGA

VOLKODLAK IN ZMAJEVKA

2. KNJIGA

MORSKE POŠASTI IN DRUGE POSLASTICE

3. KNJIGA

POK! ... IN TROLA NI VEČ

4. KNJIGA

VAMPIR IZ DŽUNGLE

mettis
BUKVARNA

The Beastly Boys

Strašne zverinske zadeve
Pok! ... In trola ni več
prva izdaja

Naslov izvirnika:
Bang Goes a Troll

Naslov zbirke:
An Awfully Beastly Business

Copyright © 2009 Matthew Morgan, David Sinder and Guy MacDonald
Cover and inside illustrations copyright © Jonny Duddle 2009

First published in Great Britain in 2009 by Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8Hb
A CBS Company

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form
or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any
information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Copyright © 2009 za Slovenijo Mettis Bukvarna, d.o.o.

Založnik: Mettis Bukvarna, d.o.o., Maribor
Za založnika: Goran Potočnik Černe
Leto izida: 2010
Leto natisa: 2010

Prevedel: Boštjan Gorenc
Lektorirala: Jana Kolarič
Ilustriral: Jonny Duddle
Uredil: Goran Č. Potočnik

Prelom in oblikovanje: Mateja Goršič in Barbara Koblar
Tisk: Knjigoveznica Vitez, d.o.o.
Naklada: 800

CIP – Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111-93-311.3

THE Beastly Boys
Pok! ... In trola ni več / The Beastly Boys ; ilustriral Jonny
Duddle ; prevedel Boštjan Gorenc. – 1. izd. – Maribor : Mettis
bukvarna, 2010. – (Strašne zverinske zadeve ; knji. 3)

Prevod dela: An awfully beastly business

ISBN 978-961-92728-7-9

252332544

STRASNE
ZVERINSKE
ZADEVE

POK! ... IN TROLA NI VEČ
THE BEASTLY BOYS

ILUSTRIRAL JONNY DUDDE

PREVEDEL BOŠTJAN GORENC

NOCUJ
SE OZRI V LUNO!
GLEJ JO!
ZASTRMI SE VANJO!
IN SE VPRAŠAJ:
ME JE KAJ STRAH?

1. POGLAVJE

Visoko na zasneženem gorskem vrhu je zavijal snežni metež. Visok moški v dolgem krznenem plašču se je opotekal skozi sneg, pogreznjen do kolen, in se oziral v ustja votlin. Privzdignil je visoki krzneni ovratnik, da si je zaščitil obraz pred vetrom, ter se zastrmel v luknjo v tleh. »To je to,« je zamrmral. »Krvičar! Kostnik! Sem!«

»Prihajava, baron Marakaj!«

Skozi sneg sta mu naproti stopala dva moža. Prvi je bil droben in je v rokah stiskal puško. Drugi je bil velik z zmrznjeno brado in je za seboj vlekel dolgo črno cev.

»Vtakni cev sem noter, Kostnik!« je ukazal baron Marakaj.

Orjak Kostnik je porinil konec cevi skozi luknjo v tleh. Zasukal je šobo in v goro se je začela zlivati gosta črna nafta.

Trije možje so molče čakali, ko je nafta klotkala iz cevi. Okoli njih so se vrtinčile snežinke ter jim belile lase in oblačila.

»Z-z-z-z-zmrznil bom,« je zamrmral možicelj. Puška v rokah mu je šklopotala, iz nosa pa mu je visela smrkljasta ledena sveča. Ozrl se je navzdol po bregu in z očmi sledil cevi do naftne cisterne in živinskega kamiona, parkiranih na poledeneli stezi. »L-l-lahko počakam v t-t-t-tovornjaku, gospod?«

»Ostani, kjer si, Krvičar, ti potolčeni kramoh!« je ukazal baron Marakaj.

»Da, b-baron M-marakaj. Oprostite, b-baron M-marakaj,« je zamrmral možicelj.

Baron se je obrnil h Kostniku in zacopotal s škornji iz kačje kože. »Podvizaj se!« je zavpil.

Kostnik se je zazrl v luknjo. »Skoraj opravljeno, gospod.« Cev je zagrgala, on pa jo je stresel, da so iz nje iztekale še zadnje kaplje nafte.

»Si pretočil celo cisterno?«

»Vsa nafta je v jami, gospod.«

»Izvrstno,« je dejal baron. »Krvičar, podaj mi vžigalice! Čas je, da z dimom izbezamo trole na plan.«

Krvičar je pobrskal po žepu suknjiča in podal baronu Marakaju pomečkano škatlico vžigalic.

Ta je prižgal vžigalico, ki je vzplamtela in takoj ugasnila. Poskusil je prižgati še eno, pa se je prelomila na pol. »Te vžigalice so stare, Krvičar!«

»Našel sem jih na pultu hotelske recepcije,« mu je povedal Krvičar.

»Ti neuporabno teslo,« je zamrmral baron Marakaj. Iz škatlice je vzel vse preostale vžigalice in jih prižgal hkrati. Prasketajoče so vzplamtele in odvrigel jih je v luknjo. Ko je nafta zagorela, je hušknilo, pod zemljo pa so zabučali plameni. Vsevprek zasnežene gore se je iz lukenj in jam začel kaditi gost črn dim.

»Pripravita se!« je ukazal baron Marakaj. Skril se je za Kostnika in uporabil orjaka kot človeški ščit. Krvičar se je prihulil poleg njega.

»Ti pa ne, Krvičar,« je dejal baron Marakaj. »Ti si strelec!« Porinil je možiclja na odprto.

Krvičar se je tresel od vetra in snega, oči pa so mu švigale levo in desno, ko je s puško meril od ene zadimljene jame k drugi.

Iz notranjosti gore se je razlegel hrup podzemnih zveri: renčanje in cviljenje, rjojenje in vreščanje. Privršale so iz votlin, da bi ubežale dimu. Ledeni medved se je tuleče pognal v sneg. Vampiriska sova je ukajoče poletela v zrak. Velikanski pošastni pajek je sikajoče oddrobil na plan.

»Trole hočem!« je zavpil baron.

»Tam je en!« je zaklical Kostnik.

Iz jame, polne dima, se je na vseh štirih pognal ogromen zelen trol in mahal po zraku z dolgimi okli. Zarjul je, da mu je skozi nosnice bušknil dim. Zagledal je Krvičarja, se postavil pokonci in se potolkel po prsih. »Uf! Uf! Uf!«

»Na pomoč!« je zavpil Krvičar.

Baron Marakaj je pokukal izza Kostnika in pokazal s prstom. »Ustrelj ga, ti bebec!«

Krvičar je nameril puško v trola. Zobje so mu šklepetali, ko je stisnil petelin in ustrelil. Iz cevi je šinila pernata puščica z uspavalom in zadela trola v prsi.

Trol se je opotekel ter z glasnim treskom omahnil na tla. Nezavesten je obležal z obrazom v snegu.

Krvičar se je zasukal, ko je iz ustja votline pritekkel še en velik zelen trol.

»Meri med oči!« je zavpil baron.

Krvičar je ustrelil še eno uspavalno puščico in zadel trola v roko. Prekucnil se je v sneg. Na plan se je pognal še en trol in Krvičar je znova ustrelil. Pernata puščica je zadela trola v nos.

»Za tabo!« je zaklical Kostnik.

Iz gore, napolnjene z dimom, sta planila še dva trola in Krvičar je ustrelil dvakrat. Trola sta pocepala drug vrh drugega.

Troli so zdaj drug za drugim zapuščali jame. Zrak je bil poln ufanja in rjojenja ter švistov in krcev uspavalnih puščic, ki so letele iz puške. Vsi do zadnjega so pocepali v sneg.

Goro je počasi ovila tišina in dim se je razkadil. Na tleh je ležalo več kot dvajset uspavanih in nezavestnih trolov.

»Izvrstno!« je dejal baron Marakaj in stopil izza Kostnika.

Stopil je prek snega do enega od trolov in ga brcnil s škornjem iz kačje kože. »Drnjoha kot dete,« je rekel. »Kostnik, izberi pet mladih in jih naloži na živinski tovornjak.«

Kostnik se je odvlekel do uspavanih trolov in si jih ogledal. »Kako naj vem, kateri so mladi, gospod? Vsi so veliki in grdi.«

»Mladi imajo najmehkejšo kožo,« mu je povedal baron Marakaj.

Kostnik je pokleknil, uščipnil trola v lice in povlekel njegovo debelo gumijasto kožo.

Krvičar je smuknil k baronu. »Kaj bomo z njimi, gospod?« je vprašal.

Baron si je pomel dlani. »Uporabili jih bomo za Plenišče!« je rekel.

»Plenišče!« je navdušeno dejal Krvičar.

»Te butaste zveri ne bodo imele niti najmanjše možnosti.«

»Kaj pa, če nas zalotijo, gospod?« je vprašal Krvičar. Možicelj se je sumničavo ozrl sem ter tja. »Kaj, če izve, *saj veste, kdo?*«

»Na to sem pripravljen,« je s širokim nasmehom odvrnil baron Marakaj.

Baron si je pobožal drobni štrcelj mesa na desnici, kjer je nekoč imel mezinec. Privzdignil je dlan. »Ponovita za menoj! Smrt KDPMZ-ju!«

Krvičar in Kostnik sta privzdignila desnici in upognila mezinca. »Smrt KDMPZ-ju,« sta rekla.

»KDPMZ-ju, bebca!«

Baron je zajel prgišči snega in jima ju vrgel v obraz. »Naložita že enkrat te trole na tovornjak! Pomembni opravki me še čakajo.«

Krvičar in Kostnik sta si obrisala sneg iz oči in radovedno opazovala barona, ki je odkorakal prek gore. Gledal je v jame.

»Kje si?« je zaklical baron. »Pridi k Marakaju.«

Ozrl se je k majhni jami kakšnih dvajset metrov proč. Iz nje je molela glava bitja s koničastimi uhlji in z velikimi belimi očmi.

Baron je pomahal. »Hejhoj!«

Stekel je k bitju, to pa se je potuhnilo.

Segel je v luknjo in ga iz nje privlekel za vrat. »Glej, no, glej, kdo si pa ti?« je rekel in mrščil nos.

Bil je majhen siv goblin. Bil je umazan in zguban ter se je skušal izmotati iz baronovega pri-

meža. V koščeni dlani je goblin stiskal črnega netopirčka.

»Ne me tepsti!« je moledoval goblin, trzajoč z debelim rilcem.

Baron se je zasmel in obraz se mu je skremžil v nagnit jabolčni ogrizek. »Vohljaš, kaj, goblin?«

Goblinove bele oči so pomežiknile. »Na pomoč!« je zaklical.

»Tu ni nikogar, ki bi ti pomagal, ti ogabna mala pokveka,« je dejal baron. »KDPMZ je na kilometre proč!«

Goblin se je ozrl k netopirju. »Kaj storiti, netopirček? Kaj storiti?« je zamrmral.

»Daj ga meni, goblin!« je ukazal baron Marakaj.

»Ne! Mojega netopirja že ne!«

Baron je segel po netopirju v goblinovih rokah. »**REKEL SEM, DA MI GA DAJ!**«